

ЗА ЩЪРКЕЛА

Пролѣтъ дойде. Снѣгътъ още се топи; блатото едва се е размръзило и нашиятъ щъркелъ пристига. До сега той е прекаралъ зимата въ топлитѣ мѣста, дето е намиралъ храна въ изобилие. Но, ако тамъ, на гости е добре, още по-добре е у дома.

Щъркелътъ добре помни гнѣздото си и, щомъ се върне, отива да го навести. Поправя го, стъкмява го.

Още е доста студено. Изъ блатата нѣма кресливи жаби и щъркелътъ мжчно намира храна тамъ, та се принуждава да я търси другаде.

Подранилъ е трудолюбивиятъ орачъ. Пори земята съ оралото, а задъ него крачи дългокракиятъ щъркелъ, като че ли мѣри изораното. Отвреме-навреме той спуща дългата си човка до земята и лапа нѣщо. Всичко, що се е скрило презъ зимата въ земята, сега орачатъ го изравя: бръмбари, червеи, личинки, гущери и др. животни, всичко се изхвърля надъ земята. За тѣхъ щъркелътъ крачи следъ орача.

Стопли ли се добре блатото, закрятъ ли въ него кресливитѣ жаби, щъркелътъ напуска полето и бързо отива въ своето любимо блато, дето множество жаби, попови лъжички и много други животини сж лакома негова храна. Гази съ дългитѣ си крака изъ блатото, огледва се внимателно и тежко на онази жаба, която се е заплеснала. Само едно бързо протѣгане на шията и жабата е хваната съ голѣмата човка. Жабата прави отчаяни усилия да се изплъзне, но всичко е напраздно, защото върхътъ на човката е назбенъ и здраво държи жертвата си.

Щъркелътъ е голѣмъ лакомникъ. Той яде охлюви, гущери, змии, напада на мишки.

А. Марковичъ